

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **JINOPOL House, s. r. o.**, se sídlem Revoluční 1082/8, Praha 1, zastoupen JUDr. Milanem Vašíčkem, MBA, advokátem se sídlem Dominikánské náměstí 2, Brno, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2023, č. j. 30 Af 30/2022-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce je vlastníkem čtyř technických zařízení (výr č. Q01424, Q01348, Q01421 a Q01406 – dále jen „technická zařízení“), které pronajal společnosti ALBAEDEA, s. r. o. Celní úřad pro Kraj Vysočina (dále jen „celní úřad“) zjistil, že na těchto zařízeních společnost DALREA, s. r. o. (dále jen „provozovatel“) provozuje hazardní hry bez povolení. Celní úřad proto rozhodnutím ze dne 9. 12. 2020, č. j. 492-25/2020-630000-12, potrestal provozovatele ze spáchání přestupku provozování hazardních her bez povolení ve smyslu § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách a současně uložil žalobci ochranné opatření spočívající v zabránění všech čtyř technických zařízení. Odvolání žalobce zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 4. 2022, č. j. 23532/2022-900000-312. O podané žalobě proti rozhodnutí žalovaného rozhodl Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) v návěti uvedeném rozsudkem, kterým žalobu zamítl.

[2] Krajský soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že zákonné podmínky pro zabránění všech čtyř technických zařízení jsou splněny: (i) jde o věc dle § 48 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), (ii) věc nepropadla v rámci trestu propadnutí věci, (iii) věc nenáleží pachateli nebo mu nenáleží zcela, a (iv) zabránění věci vyžaduje bezpečnost osob nebo majetku anebo jiný obdobný obecný zájem.

[3] Pokud jde o hodnocení čtvrté podmínky, krajský soud přisvědčil žalovanému, že provozování technických zařízení bez povolení přispívá k rozvoji nelegálního hazardu, což dále prohlubuje sociálně patologické jevy spojené s provozováním hazardních her. Provozování nelegálních her zvyšuje rizika psychologické závislosti na těchto hrách, což ohrožuje existenci hráče a jeho rodiny, majetku a zdraví. Narušuje též zájem státu na kontrole hazardních her, a je proto velmi nežádoucím společenským jevem. Při dalším provozování technických zařízení ve vlastnictví žalobce hrozí, že výše uvedené zájmy budou porušovány – budou přitahovat hráče a pomáhat vzniku patologického hráčství.

[4] Krajský soud dále poukázal na skutečnost, že pro narušení bezpečnosti postačuje, pokud existuje reálná hrozba, že budou zadržené věci opět využity stejným nelegálním způsobem. V nynějším případě krajský soud shledal, že nainstalovat legální či nelegální software do přístroje je vcelku jednoduché. Je tedy možné zařízení snadno uzpůsobit tak, aby mohla vykonávat činnost, která je pro společnost nebezpečná. Současně žalobce neuvedl, jak by mohl jako vlastník způsob provozování technických zařízení kontrolovat a neposkytl věrohodné záruky, že nebudou v budoucnu opět sloužit k provozu nelegálních her. Současně platí, že osoba provozující nelegální hazardní hru se bez odpovídajících technických zařízení neobejde, tedy bez zabraných přístrojů by ke spáchanému přestupku nemohlo dojít. Krajský soud proto dovodil, že není záhodno ulehčovat páchání budoucích přestupků tím, že na trhu budou k dispozici zařízení, jejichž vlastník již jednou projevil nedostatek obezřetnosti při jejich pronajímání a bez jehož vědomí tak byla tato zařízení užita k nekalým účelům.

[5] Na základě výše uvedeného krajský soud nepřisvědčil námitce žalobce, že lze do přístrojů nainstalovat i legální software, a není dán proto důvod pro zabránění věci. Přijetí této argumentace by vedlo k tomu, že technické přístroje použité k nelegálnímu provozování hazardních her by nebylo možné zabrat nikdy. Přestupce by byl potrestán pokutou a vlastník přístrojů by je mohl pronajímat dál jinému subjektu za obdobných podmínek. Tím by došlo k vyprázdnění smyslu institutu zabránění věci při ochraně společnosti před nelegálním hazardem.

[6] Krajský soud konečně nepřisvědčil ani dalším námitkám žalobce stran různých pochybení žalovaného a porušení práva na spravedlivý proces, neboť žalobce uvedl toliko povrchní a zcela obecná tvrzení.

II.

[7] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností. Krajskému soudu vytýká protiústavnost a nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky.

pokračování

[8] Stěžovatel namítá zásah do práva vlastnit majetek, který je chráněn článkem 11 Listiny základních práv a svobod. Zdůrazňuje, že došlo k úplnému odnětí vlastnického práva osoby, která se nedopustila žádného trestného činu ani přestupku a nebyly ani splněny zákonné podmínky pro takový zásah.

[9] Krajský soud předně nesprávně vyhodnotil uvedená technická zařízení jako věci sloužící k provozování nelegální hazardní hry. O pojmech „legální“ či „nelegální“ je možné hovořit toliko ve vztahu ke konkrétnímu provozovateli, nikoliv pouze ve vztahu k zařízením samým. Zařízení samo o sobě nelze označit jako věc sloužící k provozování nelegální hazardní hry, neboť totožné zařízení může sloužit k legálnímu i nelegálnímu účelu a záleží vždy na softwaru, který je na daném zařízení nainstalován. Technická zařízení mohou sloužit například též jako terminál pro prohlížení jízdních řádů na nádraží či prohlížení knihovního fondu v knihovně.

[10] Stěžovatel dále namítá, že samotná hrozba, že věc bude použita k protiprávní činnosti, nemůže být důvodem pro omezení vlastnického práva k ní. Stěžovatel uvádí, že prakticky jakoukoliv věc lze použít k protiprávní činnosti. S každým kuchyňským nožem, s každým mobilním telefonem nebo s každým automobilem je možné kdykoliv spáchat celou řadu potenciálních trestných činů. To však není důvodem pro to, aby stát zasahoval do vlastnického práva k nim. Je tedy primárně na státu, aby v rámci preventivního působení trestní politiky zajistil, že s věcmi nebude páchána trestná činnost. Nelze pak tuto odpovědnost přesouvat na vlastníky věcí.

[11] Stěžovatel dále poukazuje na přísnost až drakoničnost stávající právní regulace hazardních her, která má dostatečný odstrašující účinek pro provozovatele nelegálních her (vysoká pokuta, případně též trest odnětí svobody). Stěžovatel nemá možnost poskytovat jakékoliv silnější záruky, než jaké stanoví právní úprava (nemá možnost omezit jiného na svobodě na dobu několika let). Nelze mu proto klást k tíži, že takové záruky neposkytl, a tímto zdůvodňovat zadržení věci. Ani on nemá zájem na tom, aby s jeho zařízeními byla konána jakákoliv nezákonná činnost.

[12] Stěžovatel též namítá, že zásah do jeho vlastnického práva neobstojí v testu proporcionality, konkrétně v jeho druhém kroku (testu potřebnosti). V tomto smyslu uvádí, že sledovaného cíle bylo možno dosáhnout méně omezujícím způsobem, a to například potrestáním provozovatele zařízení či odinstalování závadného software, což je snadné. Variant, které zamezí dalšímu užití věci protiprávním způsobem je celá řada, avšak správní orgány ani krajský soud se jimi vůbec nezabývaly, což již samo o sobě způsobuje protiprávnost napadeného rozsudku. Ke spáchání přestupku navíc došlo zcela mimo vědomí a kontrolu stěžovatele, který nebyl v žádném smluvním vztahu s provozovatelem.

[13] Nejvyšší správní soud zaslal kasační stížnost k vyjádření žalovanému, který námitky stěžovatele odmítl, ztotožnil se s hodnocením krajského soudu a setrval na svých závěrech, že podmínky pro zabránění technických zařízení byly splněny. V obsáhlém vyjádření žalovaný nejdříve poukázal na spojitost technických zařízení s nelegálním provozováním hazardních her a kontext, v jakém byly provozovány. Zdůraznil, že technická zařízení nejsou toliko věci v právním smyslu, ale jde o zařízení, která byla použita v konkrétní dny v konkrétní provozovně, vybavena konkrétním softwarem, za konkrétním účelem.

Poukázal též na charakter provozovaných her Diamond Level a iStars, které jsou, jak vyplývá z judikatury krajských soudů i Nejvyššího správního soudu, hazardními hrami.

[14] Není podstatné, že hazardní hry provozovala jiná osoba, neboť rozhodující je faktický stav provozování nelegálních her. Je proto irelevantní, že stěžovatel pouze pronajal technická zařízení a o způsobu jejich použití nijak nerozhodl. Stejně tak není podstatné, že stěžovatel nepronajímal technická zařízení s úmyslem porušovat právní předpisy. Uvedené svědčí naopak o tom, že technická zařízení neměl pod kontrolou a není zde důvod se domnívat, že by ke stejné situaci v budoucnu nemohlo opětovně dojít. Neexistuje zde proto záruka, že zařízení, která jsou plně uzpůsobena pro hraní hazardních her, nebudou v budoucnu takto opět nelegálně provozována. Na tom nemění nic skutečnost, že do nich lze nainstalovat legální software.

[15] Žalovaný dále odmítl argument, že samotná hrozba, že věc bude použita k protiprávní činnosti, nemůže být důvodem pro omezení vlastnického práva k ní, neboť touto logikou by nebylo možné nelegálně provozovaná technická zařízení zabrat nikdy. Zabrání věci dle žalovaného dále obстоjí ve všech krocích testu proporcionality. Nabízí-li stěžovatel možnost potrestání pachatele přestupku jako alternativu k zabrání věci, pak mu uniklo, že provozovatel byl ve správním řízení potrestán. Zabrání technických zařízení, která byly užita k nelegální činnosti, však přispívá k plošné ochraně společnosti před dalším nelegálním provozováním hazardních her. Nelze tedy na tento zájem rezignovat, jen z důvodu, že byl potrestán jejich nelegální provozovatel. Závěrem žalovaný poukazuje na rizika provozování hazardních her, tím spíše nelegálních, a zdůrazňuje, že hodnota zabírané věci zde nehraje primární roli.

III.

[16] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[17] Nejdříve Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, neboť nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí je vadou natolik závažnou, že znemožňuje věcný přezkum. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku však Nejvyšší správní soud neshledal. Krajský soud svůj rozsudek řádně odůvodnil a je z něj dobře seznatelné, na základě jakých konkrétních úvah dospěl k vysloveným závěrům (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44).

[18] Podle čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod platí: *Vlastnictví zavazuje. Nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy. Jeho výkon nesmí poškozovat lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem.*

[19] Podle § 48 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích platí: *Propadnutí věci lze uložit jen, jde-li o věc která byla ke spáchání přestupku užita.* Podle odst. 2 téhož ustanovení dále platí, že *propadnutí věci lze uložit pouze tehdy, jde-li o věc náležející pachateli.*

pokračování

[20] Podle § 53 odst. 1 písm. d) platí: *Nebylo-li uloženo propadnutí věci uvedené v § 48 odst. 1, lze rozhodnout, že se taková věc zabírá, jestliže nenáleží pachateli nebo mu nenáleží zcela.*

[21] Stěžovatel v první části kasačních námitek brojí proti nesprávnému posouzení povahy technických zařízení. Konkrétní výtky stran zjišťování skutkového stavu ze strany správních orgánů či krajského soudu stěžovatel nevznáší, toliko v obecné rovině uvádí, že technické zařízení nelze samo o sobě označit za věc sloužící k provozování nelegální hazardní hry, ale je třeba posuzovat celou řadu faktorů, jako je například osoba provozovatele, herní prostor či technické posouzení zařízení.

[22] Ze správního spisu žalovaného však jednoznačně vyplývá, že se správní orgány kontextem provozování technických zařízení podrobně zabývaly, což potvrdil i krajský soud v napadeném rozsudku. Zjistily, že na technických zařízeních ve vlastnictví stěžovatele byly provozovány hry Diamond Level a iStars, což jsou hazardní hry ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2022, č. j. 1 As 335/2021-67 nebo ze dne 9. 6. 2022, č. j. 1 As 48/2021-24). Hazardní hry provozovala společnost DALREA, s. r. o. bez povolení dle § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách. Ze správního spisu, jehož obsahem je též bohatá fotodokumentace a videozáznamy, rovněž vyplývá konkrétní doba, místo a způsob provozování technických zařízení. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem konstatuje, že správní orgány postupovaly správně, když k provozu technických zařízení přistupovaly jako k zařízení nelegálních hazardních her.

[23] Stěžovatel krajskému soudu dále vytýká, že pouhá hrozba nelegálního provozování hazardních her nemůže být důvodem pro omezení vlastnického práva. K tomu je třeba na prvním místě uvést, že institut zabránění věci ve smyslu § 53 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích není trestem ukládaným pachateli přestupku (srov. § 48 zákona o přestupcích), nýbrž ochranným opatřením ukládaným s cílem působit do budoucna tam, kde to vyžaduje bezpečnost osob, majetku anebo jiný obdobný obecný zájem. Zabránění věci je obecně možné uložit komukoliv, a to i bez ohledu na to, zda měl vlastník věci nějaký vztah k pachateli přestupku (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 10. 1999, sp. zn. IV. ÚS 429/99, č. U 62/16 SbNU 345). Krajský soud se v napadeném rozsudku podmínkami zabránění věci zabýval a podrobně zdůvodnil potřebu chránit osoby i společnost před neregulovaným provozováním hazardních her. Nejvyšší správní soud nepovažuje za nutné na tomto místě dlouze opakovat obecně známou skutečnost, že provozování hazardních her s sebou nese riziko psychologické závislosti na těchto hrách a ohrožuje majetek a zdraví hráče a jeho rodiny. Je tomu tak tím spíše, pokud jsou hazardní hry provozovány nelegálně. Krajský soud proto zcela správně posoudil, že pro narušení bezpečnosti ve smyslu § 53 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích postačuje, pokud existuje reálná hrozba, že budou zadržené věci opět využity stejným nelegálním způsobem.

[24] Za zcela mimoběžné považuje Nejvyšší správní soud tvrzení stěžovatele, že nelze zasáhnout do vlastnického práva ke kuchyňskému noži, mobilnímu telefonu či automobilu, s nimiž je potenciálně možné spáchat trestný čin. Stěžovatel totiž zcela pomíjí fakt, že nelegální užití svých věcí již jednou umožnil, byť k tomu mohlo dojít bez jeho vědomí. Nejde tedy o věci, u nichž riziko zneužití toliko potenciálně hrozí, ale o věci, které již byly ke spáchání přestupku jednou užity.

[25] Stěžovatel dále v této souvislosti argumentuje, že u technických zařízení lze jednoduše přeinstalovat nelegální software na legální, čímž se změní jejich účel a z nelegálního zařízení se tímto stane například terminál pro prohlížení jízdních řádů. Jak ale správně uvedl krajský soud, právě snadnost této přeměny skýtá riziko, že technická zařízení budou opětovně vybavena softwarem k hraní hazardních her a společensky nebezpečná činnost tak bude pokračovat. Nejvyšší správní soud musí krajskému soudu přisvědčit i v tom, že stěžovatel neposkytl dostatečné záruky, že se nelegální hraní na jeho technických zařízeních již nebude opakovat. Žádné takové záruky stěžovatel neuvedl ani v kasační stížnosti. Pokud stěžovatel uvádí, že dostatečné záruky poskytuje již stávající přísná právní regulace hazardních her, pak právě nyní posuzovaný případ ukazuje, že ani přísná právní úprava nemusí pachatele přestupku vždy odradit. Jak již bylo výše uvedeno, účelem zabránění věci dle § 53 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích není potrestání pachatele přestupku, ale především ochrana společnosti před dalším nelegálním provozováním hazardních her.

[26] Krajský soud v této souvislosti správně uvedl, že pokud by byla jediným opatřením pokuta přestupci, jak stěžovatel navrhuje, vlastník přístrojů by je mohl pronajímat dál jinému subjektu za obdobných podmínek, což by zcela vyprázdnilo smyslu institutu zabránění věci a ochrany společnosti před nelegálním hazardem. I v tomto má krajský soud pravdu. Uvádí-li dále stěžovatel, že je primárně na státu, aby v rámci preventivního působení trestní politiky zajistil, že s věcmi nebude páchána trestná činnost, pak právě proto je třeba aprobevovat postup správních orgánů v nynějším případě, které rozhodly o zabránění společensky nebezpečných technických zařízení. Pro úplnost je třeba dodat, že odpovědnost za legální užívání věcí stíhá též stěžovatele, což se odráží v jeho povinnosti nezneužívat svého vlastnictví ve smyslu čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

[27] S ohledem na výše uvedené nemá Nejvyšší správní soud pochyby o tom, že zabránění uvedených technických zařízení obstálo v testu proporcionality, neboť sledovalo legitimní cíl ochrany před nelegálním hazardem a šlo o opatření potřebné a přiměřené. Ačkoliv stěžovatel správním orgánům a krajskému soudu vytýká, že zde existuje celá řada alternativních opatření, kterými se nezabývaly, žádná taková ve své kasační stížnosti neuvádí. Zmiňuje toliko možnost postihu přestupce a výměnu software, což však k účinné prevenci před nelegálním hazardem, jak již bylo uvedeno, samo o sobě sloužit nemůže.

IV.

[28] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, pročez ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[29] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel) neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2024

David Hipšr
předseda senátu